

60. Pula

Festival igranog filma

FILM POD ZVIJEZDAMA

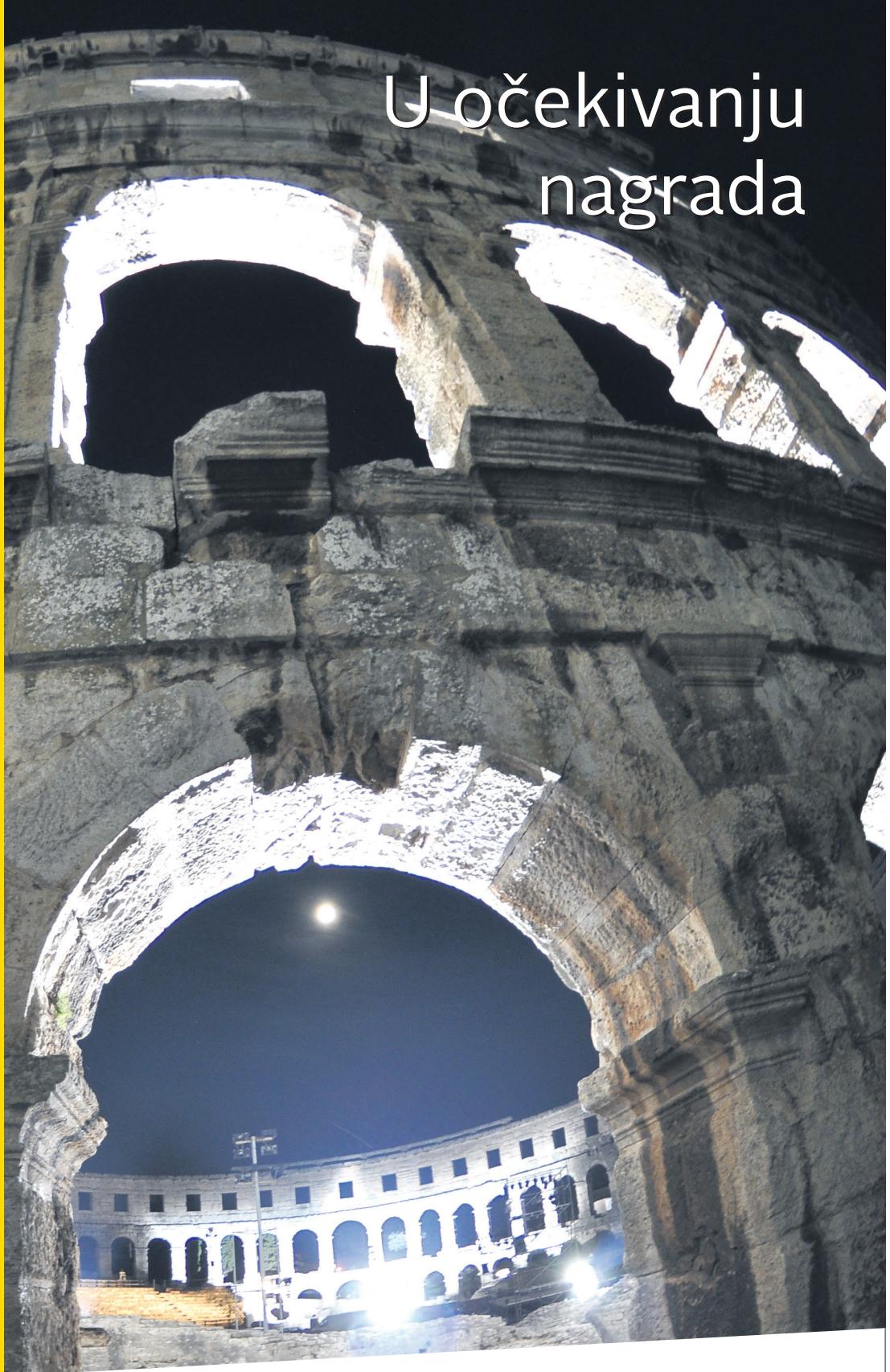
www.pulafilmfestival.hr

Subota, 27. srpnja 2013.

Festivalske novine

8

U očekivanju nagrada

Impressum Festivalskih novina

Ravnateljica Festivala

Zdenka Višković-Vukić

Umjetnički ravnatelj

Zlatko Vidačković

Producentica

Tanja Miličić

Poslovna tajnica

Sanela Omanović

Voditelji popratnih programa

Branka Benčić, Marko Zdravković-Kunac,
Svetlana Barać, Zvonimir Rumboldt,
Tomislav Fiket, Dado Valentić

Glazbeni program

Sanela Omanović

Za nakladnika

Zdenka Višković-Vukić

Glavni urednik festivalskih publikacija

Zlatko Vidačković

Urednik Festivalskih novina

Goran Ivanišević

Redakcija

Iva Cikojević, Janko Heidl, Goran Ribarić,
Lucija Mulalić, Alen Bećirović

Službeni fotografi Festivala

Danko Vučinović, Slaven Radolović,
Manuel Angelini, Matija Šćulac

Lektura

Jelena Đukić Mader

Grafički urednik

Irena Musi

Prijelom

Dora Badurina Šuran

Tehnička podrška

Ivica Šuran, Tomislav Erman

Voditelj marketinga

Sandra Petrović Dishpalli

Glasnogovornik Festivala

Hrvoje Pukšec

Odnosi s javnošću

Ana Šimunović

Tisk

Novi list

Sav materijal objavljen u Festivalskim
novinama dostupan je i na web adresi
www.pulafilmfestival.hr

Nakladnik:

Pula Film Festival

Uspon na Kaštel 2

52100 Pula, Hrvatska

tel: ++ 385 52 393 321

fax: ++ 385 52 393 320

www.pulafilmfestival.hr

info@pulafilmfestival.hr

Gledatelji o filmu *Hitac*

Matija Juršić

Film je zanimljiv i dinamičan. Dojmio me se lik mlade djevojke koja se hrabro bori s novonastalim situacijama, a uz to nosi breme obiteljskih problema. Kraj je vrlo pozitivan i odlično zaokružuje cijelu priču, imao sam dojam da je sve završilo točno onako kako je trebalo.

Milana Vukadin

Film mi se zaista svida, ima zanimljivu radnju i dobru temu. *Hitac* prenosi životne situacije koje se lako mogu dogoditi svima nama. Glumci su mi bili pogodeni, zaista dobro odabrani, te su profesionalno odradili svoj posao.

Damir Deumić

Hitac mi se veoma svidio. Film je zaista odlična drama, a likovi su u filmu sjajno portretirani i glumci su napravili odličan posao.

Rekao bih da je *Hitac* definitivno jedan od boljih filmova na ovogodišnjem Festivalu, uz *Zagonetnog dječaka*.

Arnold Greetje

Ovo je bio prvi put da gledam hrvatski film. Film *Hitac* zaista je film današnjice, s iznenadujućim zapletom. Jedino što mi je nedostajalo bila je dublja karakterizacija likova, želio sam znati više o npr. liku Anitina oca. No, bila je to dobra priča i dobar film pogledan u sjajnoj atmosferi Arene.

Sara Vižintin

Film mi je bio jako dobar! Večeras sam došla u Arenu bez nekakvih očekivanja, tako da sam nakon filma ostala pozitivno iznenadena. Dobra drama, čini mi se jedna od boljih u hrvatskoj kinematografiji. Od glumačke ekipe izdvojila bih Miu Biondić, iako je cijela ekipa bila odlična.

anketirala Lucija Mulalić

Ocjene publike za film

Hitac: 3,86

Krugovi: 4,61

Trenutni poredak

1. *Zagonetni dječak*: 4,71

2. *Svećenikova djeca*: 4,66

3. *Sretan do kraja*: 4,62

4. *Krugovi*: 4,61

5. *Majstori*: 4,04

6. *Hitac*: 3,86

7. *Nije sve u lovi*: 3,73

8. *Vis-a-Vis*: 3,72

9. *Simon Čudotvorac*: 3,46

10. *Obrana i zaštita*: 2,82

FILM I PREDSTAVA SE NADOGRAĐUJU

Najjednostavnije bi bilo da smo snimili predstavu i proglašili je filmom. Ali poanta nije bila u tome, nego u tome da napravimo isto, ali drugačije. I da je to najpoštenije prema gledateljima

razgovarao Janko Heidl

U dugometražniigrani prvijenac ušli ste kao renomirani dokumentarist, s prilagodbom kazališne hit predstave.

Inače nisam veliki obožavatelj kazališta i čak bih mogao reći da kazalište ne volim, ali sam se zaljubio u ovu predstavu i u ove glumce. Priča nije posebno originalna – slične smo puno puta gledali, recimo u britanskim filmovima kao što su *Brassed Off* Marka Hermana, *Billy Elliott* Stephena Daldryja, *Skidajte se do kraja* Petera Cattanea... Mali čovjek, autsajder, uspjeh, neuspjeh. Ali likovi, karakteri i pogotovo glumačka energija u predstavi *Kauboji* nešto su što nikad prije nisam vidio i ne znam hoću li ikada više vidjeti. Svi pjevaju, svi plešu, sviraju po tri-četiri instrumenta. Kao da si na Broadwayu. Nisam, doduše, bio na Broadwayu, nego prepostavljam. To me privuklo. Ako smo samo djelomično uspjeli to prenijeti na film, ja sam zadovoljan.

Jeste li se poslužili dokumentarističkim iskustvom?

Svi su očekivali da će snimati kamerom iz ruke ili slično, ali sam odmah odlučio da to ne dolazi u obzir. Nego upravo suprotno – smirena kamera, široki kadrovi... Između ostalog i da testiram samoga sebe. Dugo smo se pripremali, posebice s direktorom fotografije Predragom Dubravčićem i scenografkinjama Tanjom Lacko i Jelenom Đanko. Imali smo i puno proba. Kao u pravom filmu. Iz dokumentarizma sam uzeo samo sklonost logici zbivanja.

Za potrebe filma, scenaristički ste kratili izvornik Saše Anočića.

Kad je Saša pisao predstavu, zamišljaju je kao film, a i sam se bavio mišlju da je ekranizira. On bi to napravio dosta drugačije od mene, kao naglašeno grotesknu komediju. Ja sam mu rekao da moja verzija neće biti urnebesna

komedija nego u najboljem slučaju urnebesna drama. Ne volim lupanja nogom u stražnjicu – poslije Chaplina to ne treba raditi. Uglavnom, film i predstava se nadogradjuju, nitko ne gubi. Tko je gledao predstavu, može gledati film i obratno, jer su to dva različita djela, a opet dio istoga tijela.

Hoće li ljubitelji predstave biti zadovoljni?

Najjednostavnije bi bilo da smo snimili predstavu i proglašili je filmom. Ali poanta nije bila u tome, nego u tome da napravimo isto, ali drugačije. I da je to najpoštenije prema gledateljima. Film je samo prvi dio predstave *Kauboji*, a drugoga, same predstave, nema, odnosno skratili smo je na osam minuta. Velika je prednost bila u tome što su glumci već izgradili svoje likove u predstavi, no to predznanje u jednom je trenutku postalo i odredenom manom. Iz toga su nastajale smiješne situacije na snimanju, ali i u kazalištu,

jer su oni igrali predstavu i za vrijeme snimanja. Čuo sam da su neki od njih na pozornici počeli govoriti verzije teksta iz filma. Na kraju su u predstavu čak službeno unijeli neke dijelove mog teksta, što mi je velik kompliment.

Jeste li tijekom rada oguglali na štoseve?

Neke sam štoseve video tek u sedmom gledanju. Nisu ni bili napisani nego su ih glumci plasirali na licu mjesta. Prije sam puno radio kao pomoćnik režije, ali ni jedno snimanje filma nije izgledalo poput ovoga. Smijali smo se od jutra do večeri. Cijela je ekipa neprestano bila u dvorani, gledala što radimo i plakala od smijeha, uključujući vozače, aggregatiste i sve one koji inače nisu kod kamere, jer ne moraju ni biti. To mi je na neki način vratilo vjeru u film, jer snimanja su obično vrlo napeta, stresna i na svoj način neugodna. To mi je bilo najljepše razdoblje u životu.

NASILJE U OBITELJI DOGAĐA SE OKO NAS

Dramaturški smo neprestano balansirali između užasa i barem pokušaja da bude lijepo. U cijelini, film je težak, no nastojali smo dopustiti mogućnost da postoji nada

razgovarao Janko Heidl

Natpis odjavne špice koji nas upućuje na to da je film snimljen prema istinitom događaju malo kad ostavlja tako snažan utisak kao u Vašem filmu.

Ovo je moj drugi film čiji nastanak mogu zahvaliti svojoj punici, koja je radila u socijalnoj službi i od koje sam čuo mnoge priče itekako vrijedne filmovanja, koliko god mučne bile. Prvi je bio *Svaki put kad se rastajemo*, a ovom se pričom bavim već desetak godina. Nastala je prema više istinitih događaja, a najgore je to što sličnih priča u stvarnosti ima puno više nego što si mi uopće možemo zamisliti. Mislim da je sve ovo što se piše o zlostavljanjima po našim medijima samo vrh ledene sante. Po statistikama, zlostavljanje je svako peto dijete. No ljudi još uvijek ne žele o tome govoriti, niti davati to u javnost, i to uglavnom ostaje između četiri zida.

Film ostavlja osobito težak dojam iako izravno, u slici, ne pokazuje gotovo ništa degutantno. Na projekciji su neki gledatelji izšli prije svršetka, jer im je bilo nepodnošljivo mučno. S druge strane, izravno prikazano nasilje i degutantni prizori u recimo, hororima, čak privlače ljudе u kino.

Kad se radi o operetnom, takozvanom tarantinovskom nasilju, onda to publika voli gledati. A kad je riječ o obitelji, sve postaje puno ozbiljnije.

Zato sam pokazivao samo posljedice, no već vidim da je ljudima velika muka vidjeti takve događaje. Uvijek se misli da se grozote te vrste događaju negdje drugdje, u nekakvim odredenim sredinama, ali to nije istina – nasilje u obitelji dogada se iza susjednih vrata. Film sam snimio zato što me taj problem muči. U mojoj obitelji nije bilo zlostavljača, ali u *Šuti* ima autobiografskih elemenata. Recimo, moj se tata na izletima ponašao točno tako kao što se ponaša tata u filmu. Mrzio je izlete. U zamršenim obiteljskim odnosima svatko nade nešto poznato iz vlastita iskustva i sve nas proganjaju neke sitne nepravde, velike nepravde, neka grozna sjećanja iz djetinjstva koja nam je teško prihvatići.

Kako zainteresirati i privući gledatelje?

Naravno da bih volio da film dopre do što više ljudi, a jedan mi je novinar savjetovao da bismo se trebali povezati s udružinama, organizacijama i institucijama kao što su Državni ured za ravnopravnost spolova, ženske kuće i slično.

Film je gotovo nadrealistički stiliziran i estetiziran u vizualnom smislu. Zašto?

Htio sam dobiti osjećaj noćne more. Doslovno. Zlostavljeni se ljudi strahota iz djetinjstva sjećaju kao nečega što se zapravo i nije dogodilo. Cijeli život imaju traume, ali zatomljuju prošlost. Sjećaju se, kako je rekla jedna moja studentica, gotičke bajke. Bajka ne završava sretno, ali...

Već je prvi prizor *Šuti* silno jak i u nekom drugom filmu to bi mogla biti kulminacija. Nema ekspozicije ni okolišanja.

Nastojali smo uspostaviti neku vrstu ravnoteže na taj način da u svakom prizoru ponudimo nešto lijepo, što potom postane ružno. U svim dijelovima filma postoji proplamsaj sreće, nakon čega vidimo da sreća nije moguća. Uvjjetno rečeno, film čak završava nekom vrstom *happy enda*, koji to zapravo nije, ali nismo htjeli biti baš ubitacno crni. Dramaturški smo neprestano balansirali između užasa i barem pokušaja da bude lijepo. U cijelini, film je težak, no nastojali smo dopustiti mogućnost da postoji nada.

DRUGI FILM ZA DVIE SUDBINE

Kad snimam, najviše me brine hoće li se ispuniti očekivanja onih koji su mi bliski, mojih suradnika i ljudi iz privatnog života. Jer publiku ne mogu birati, a ljudi s kojima radim sam biram i osjećam prema njima odgovornost

razgovarala Iva Cikojević

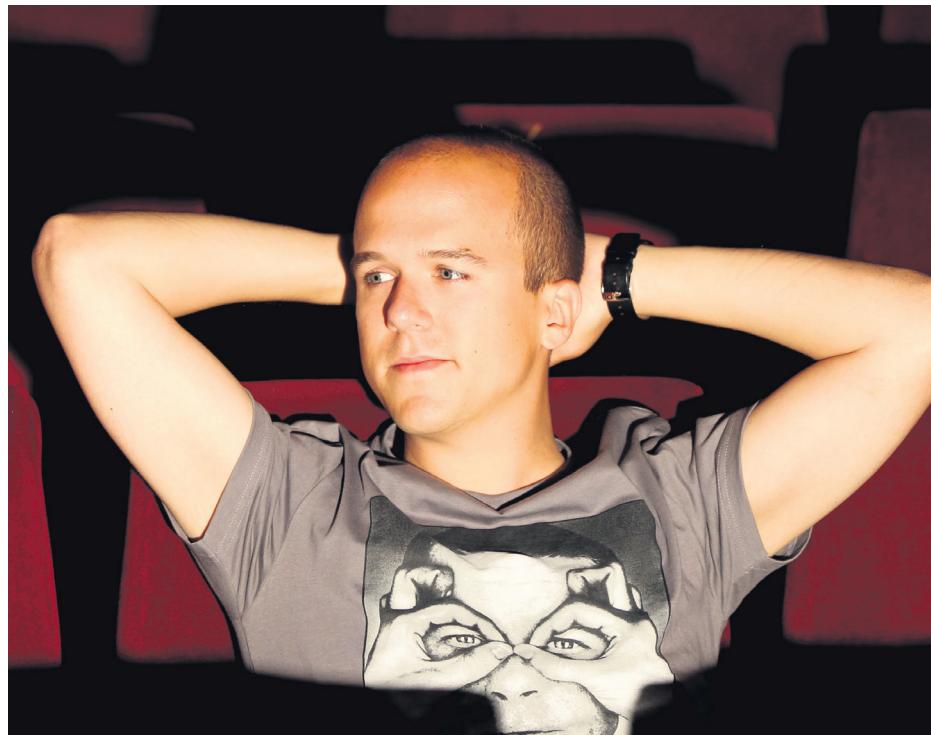
Vaš debitantski film *Izlet* polučio je uspjeh, i u Sloveniji i u svijetu. Je li Vam to bio teret zbog očekivanja ili vjetar u leđa za drugi film, *Dvojinu*?

Uspjeh prvog filma svakako mi je bio motivacija za daljnji rad, kao potvrda da idem u dobrom smjeru i da sam dostigao samostalnost i zrelost za veće projekte. Isto tako, kad radim, najviše me brine hoće li se ispuniti očekivanja onih koji su mi bliski, odnosno mojih suradnika i ljudi iz privatnog života. Jer publiku ne mogu birati, ona je jednostavno preraznolika da bi se svakom mogao svidjeti vaš film, a ljudi s kojima radim sam biram i osjećam prema njima odgovornost da naš zajednički film u konačnici bude prepoznat i da stojimo iza njega.

Kombinacija dva dečka i jedne djevojke iz *Izleta* ovdje je zamijenjena dvjema djevojkama i jednim dečkom, a ostali ste i vjerni *mini-igralištu* prostora i vremena.

Moja autorska preokupacija zasad je usredotočena na male sudbine unutar velikog svemira i njihove medusobne odnose, tako da sam redateljski morao dati okvir koji odgovara tome, odnosno kontinuitet vrlo kratkog vremena, jer radnja traje manje od jednog dana, pa su i glavni glumci cijelo vrijeme u istoj odjeći. Ta kombinacija samo triju glavnih likova u oba moja filma, koji su cijelo vrijeme pod reflektorom, zasad mi odgovara jer jako volim raditi s glumcima, pa kada imate manju glumačku ekipu, više vremena provodite s njima i radom postižete što želite za taj lik koji glume, više ga razradujete. U to se uklapa i moja opsesija dijalozima, jer obožavam pisati dijaloge, to mi je najveći gušt.

Siguran sam da će taj moj temeljni interes za ljudsku intimu ostati do kraja života, ali ću tijekom novih projekata mijenjati i isprobati različite perspektive, načine snimanja, veći broj glumaca... Druge ću segmente filma osvježavati, ali sukuš motivacijsko-tematskog izvora neće se mijenjati.

Kompoziciju filma zaokružuje song kojim počinje i završava film...

Vrlo sam sklon filmovima Roya Andersson, koji ima slične scene, pa je to moj mali, osobni *hommage* njemu, a s druge strane, ta pjesma zapravo govori o osjećajima tih dviju djevojaka i ljudskoj istini da ne može čovjek uvijek sve sam riješiti, nego treba drugoga. Zapravo, to su momenti kad bježim pomalo u nadrealistično, jer umjetnost je tu idealno rješenje koje nudi bezbroj mogućnosti.

Muškarac ste, a snimili ste ženski film, i još k tome tabu tematike... Odgovara li Vam taj teži, pomalo hazarderski put?

Iako se radi o ljubavi dviju djevojaka, to je mogao biti bilo tko drugi, dečko i djevojka, dva dečka... Želio sam naglasiti da je to univerzalna priča o dvije sudbine, bez mog komentara, osudivanja, protiv svakog klišaja. Ključ je da se radi o osobama, osobnostima, a nevažno je u kakvoj kombinaciji. Naravno, izabrao sam teži put jer volim izazove, a nije lako

pogoditi ni tu specifičnu žensku senzibilnost, ali sve su moje prijateljice koje su dosad gledale film zadovoljne. Bio sam svjestan i teže teme, pa sam puno razgovarao s nekoliko ženskih homoseksualnih parova, no ponavljam da je to u drugom planu.

Atmosferičnost je naglašena, s jedne strane ljubav prema gradu Ljubljani, a s druge klaustrofobija male sredine... Želite li, kao i Vaša junakinja, pobjeći odande i otići van raditi?

Roden sam u Novom Mestu, a na početku studija preselio sam se u Ljubljani, koju na početku nisam volio, no kasnije se to promjenilo, i ta atmosferičnost, konture grada i njegovih ulica i mjesta, proizlazi iz moje ljubavi prema njemu. Također, svjestan sam i mana, i malogradanštine i politike s kojom se ne slažem, i volio bih da je naša filmska scena bolja i da imamo bolje uvjete za rad, ali nisam siguran što će mi budućnost donijeti. Zasad sam otvoren prema objemu opcijama, i ostati u domovini i otici u inozemstvo.

Razgovor: Zvonimir Rumboldt i Tomislav Fiket, voditelji radionice animiranog filma Pustolovni laboratorij profesora Baltazara

MEDVJEDIĆ PUTUJE EUROPOM

Četiri grupe djece rade svaka svoj animirani film tehnikom stop-animacije, a ove godine svi su filmovi povezani jer tematski tvore kontinuitet

Tko su polaznici Pustolovnog laboratorija profesora Baltazara?

Zvonimir: Djeca u dobi od 7 do 13 godina. Svi su polaznici osnovne škole osim jednog djeteta koje još ne ide u školu. Većinom radionicu pohadaju djeca iz Pule podijeljena u četiri grupe, a ove godine imamo i jednog stranca.

Tomislav: U svakoj grupi ima po desetero djece koja zajedno rade kratke crtiće. Radimo ih tehnikom stop-animacije.

Koja je tema ove godine?

Zvonimir: Inače teme ne postoje, no ove godine imamo zajedničku temu:

ulazak Hrvatske u Europsku uniju. Svaki film predstavlja jednu od zemalja kroz koje prolazi medvjedić Lino i susreće mnoge životinje, ljudе, stvari, biljke i slično. I to je to.

Tomislav: Djeca uz našu pomoć naprave scenografiju od stiropora koji se oboji. Izraduju se i figure od plastelina, a kad je sve gotovo, uključe se fotografski aparati i kreće snimanje, tj. fotografiranje svakog pokreta. Montažu radimo u najjednostavnijem programu koji svatko dobije uz svoje računalo, tako da djeca nauče i osnove montaže.

Zvonimir: Sami ozvuče film i daju glasove likovima. Ove godine povezali smo sva četiri filma jer tvore kontinuitet.

Kad će se prikazati film?

Zvonimir: Prezentacija filma bit će u Kinu Valli u rujnu, kad počne škola. Tad će im se i uručiti diplome.

Pustolovni laboratorij profesora Baltazara odvija se u sklopu Festivala više godina.

Zvonimir: Mislim da mi je prva godina bila 2004., pa sam se vratio 2006. Sve skupa vodim radionicu već devet godina. Nije mi bilo lako raditi to sam, pa sam pozvao i Tomislava.

Tomislav: Ja sam kraće u Puli, meni je ovo šesta godina. Zanimljivo je da nam se neka djeca vraćaju iz godine u godinu, tako da neki već jako puno znaju.

Razgovor: Ivana Rushaidat, glumica u filmu *Kauboji*

ODGOVORNOST I ČAST

razgovarala Lucija Mulalić

Na otvaranju Festivala otpjevali ste hrvatsku himnu, a potom ste pjevali i s bendom.

Otvorenje je bilo ludilo! Imala sam veliku tremu, no tek sam poslije shvatila značenje toga. Kad izvodiš himnu, nije to kao inače kada pjevaš pjesme, pogotovo na engleskom. No nisam se time previše opterećivala, jer se pjevanjem bavim već dugo. Kada su mi to ponudili, pristala sam, no nije mi bilo svejedno. Velika je to odgovornost i čast, a poseban je doživljaj kada se svi ljudi oko tebe ustani, a tebi sto stvari prolazi kroz glavu. Bilo je to jako lijepo iskustvo.

Ovo Vam je prvi angažman u filmu. Kako je bilo prijeći s kazališta na film?

Bila sam malo nemirna oko svega toga, no svi su me dečki iz ekipe smirivali i rekli da je ono što radim u predstavi dobro te da samo tako nastavim. Rad nije bio toliko drukčiji, jedino sam morala smanjiti intenzitet i volumen glasa te geste, ali to je stvar probe, treba

vidjeti koliko može ići, a koliko ne. Mislim da nitko nije imao ovakvu pripremu za film poput nas, prvo šest mjeseci proba za predstavu, zatim pet godina igranja predstave i tek onda snimanje filma. Nakon toliko vremena, svi smo jako dobro upoznati sa svojim ulogama. Rad s Tomislavom Mršićem bio je sjajan, za nas je imao puno strpljenja i razumijevanja. Bio je smiren i pozitivan. Intenzivan rad i druženje s istim Ijudima dvanaest sati dnevno može biti stresno i naporno, a Tomislav je savršena osoba koja nas je usmjeravala, pravi voda, uvijek spremjan na šale, no i pribran i spremjan pomoći i poslušati svakoga.

Kako je bilo snimati s mužem kao partnerom? Je li Vam Rakan pomogao savjetima?

Apsolutno, Rakan mi je bio od velike pomoći sa svojim savjetima. I inače oboje volimo puno razgovarati i filozofirati o svemu, pogotovo o poslu. Raditi s njim zaista je super. Kada smo suradivali na predstavi *Kauboji*, našli

smo način rada u kojem možemo funkcionirati skupa bez obzira na to što smo u braku i imamo dijete, te da te stvari, koliko je moguće, razdvojimo od posla. Čak bih rekla da je lakše na poslu, a teže u privatnom životu, jer posao često sa sobom nosimo i doma, pa i ondje o njemu puno razgovaramo, ali mi smo takvi, to nam je normalno i volimo to što radimo.

Razgovor: Živko Anočić, glumac u filmovima *Kauboji* i *Šuti*

DVIJE ULOGE, DVA SVIJETA

razgovarala Lucija Mulalić

U Pulu nam dolazite s dva različita filma: *Šuti* Lukasa Nole i *Kauboji* Tomislava Mršića.

I Lukas Nola i Tomislav Mršić zaista su genijalni redatelji, a jedina je razlika u njima to što je ovo Tomislavu prvi dugometražni igrani film, dok je Lukas već *stari vuk*. Raditi s Lukasom bilo je super, on je odličan redatelj i dobro bi bilo da se svakom glumcu dogodi jedan takav redatelj. No, obojica su bili opušteni u radu, što je nama u obje filmske ekipe ulijevalo neku sigurnost. Rad na *Kaubojima* ipak je bio drukčiji jer je film adaptacija kazališne predstave u film, što sa Šuti nije slučaj. Takoder, u *Kaubojima* imam i veću ulogu, tako da sam imao više posla i više dana snimanja.

Kako ste se snašli s prebacivanjem kazališnog hita na film? Je li vam uz prijašnju uvježbanost bilo lakše raditi na filmu?

Da, svakako je bilo lakše. Budući da smo već bili uvježbani u kazalištu i imali smo napravljen gotov materijal, naš zadatak ovdje bio je samo to sve staviti i prenijeti u situaciju pred kameru. Zaista nije bilo teško. Ja i u radu na filmu i u kazalištu učim i skupljam iskustva i ne bih mogao odabrat jedno ili drugo kao nešto bolje.

Kako je to suradivati s bratom, Sašom Anočićem?

Ukratko, raditi sa Sašom i najteže je i najlakše u isto vrijeme. Nema neke razlike u odnosima i u radu u kazalištu, ili sada kada smo radili zajedno i na filmu.

Kakve su emocije bile prije prikazivanja filma u Areni?

Bio sam jako uzbuden prije premijere

filma. Ekipa i ja nismo uspjeli pogledati finalni film, nego smo pogledali samo nedovršenu, sirovu verziju. Zbog toga me zaista zanimalo finalni produkt, kako će zvučati ton, kako će izgledati slika i kako će cijeli film izgledati u Areni.

Razgovor: Lana Barić, glumica u filmu Šuti

MAJKA MORA ZNATI

razgovarao Janko Heidl

Zna li mama koju glumite u Šuti što se dogada između oca i kćeri?

U filmu to nije jasno određeno. Mislim da zna, ali nije dovoljno karakternog snažna da bi nešto poduzela. Nadam se da se nikad neću naći u tako groznoj, ekstremnoj situaciji i zapravo ne mogu prepostaviti kako netko u njoj treba ili može reagirati. Ne bih htjela tematizirati zašto se s time ne zna ili ne može boriti, ali definitivno bih rekla da ona mora znati. Nemoguće je ne znati. Međutim, ona naprsto nije dovoljno snažna da bi se izborila s time, bez obzira na ogromnu ljubav prema svojoj djeci.

Je li stanje muke u kojem se likovi neprestano nalaze bilo potrebno održavati i izvan kadra ili ste iza

kamere hvatali odušak u dobrom raspoloženju?

Kad sam prvi put čitala scenarij, plakala sam i nisam se htjela javiti Lukasu dok ne pročitam drugi put, hladne glave. U drugom sam čitanju opet plakala i shvatila da neće doći do toga da ga čitam bez emotivne reakcije. S obzirom na to da je tematika tako teška, mučna i grozna, zbog glavne glumice Tihane Lazović, koja je debitant na filmu, ali i zbog svih ostalih, Lukas se potrudio da nas sve stavi u poziciju u kojoj možemo dati maksimum. Imali smo njegovo apsolutno povjerenje. Stvarno smo se osjećali cijenjenima. Evo, i ovdje u Puli neprestano smo zajedno i lijepo se družimo već sedam dana. Voljela bih da se film Ijudima svidi, bez obzira na grozomornu tematiku.

Je li cigareta dobar lijek protiv kašlja?

Strahovala sam da će kašljanje mog

lika možda biti pretjerano, no Lukas mi je rekao neka samo kašljem i na to mi još dao cigaretu. Ta žena zna da joj je kraj neminovan, a uživa u cigaretama i što sad!? Koliko znam, u realnoj je priči i majka bila jako negativna, ali mi od te mame nismo htjeli raditi *baba rogu*. Ona je jednostavno nesretna.

Razgovor: Milan Pleština, glumac u filmovima Šuti i Hitac

Film Šuti Lukasa Nole angažirano se bavi društveno relevantnom temom, no istovremeno je iznimno zahtjevan i težak.

Ni u filmu ni u teatru nikad ne znaš koliko će film ili predstava biti popularni. Mnoštvo ih se radi s uvjerenjem da će se gledati pa često ne bude tako. Tko će znati zašto publika dolazi u kino ili kazalište – nije to samo zbog reklame, zbog ovoga ili onoga. Neki se filmovi, poput Šuti, rade za publiku što se želi suočiti s vrlo prisutnom, ne tamnom, nego jadnom stranom naših života – mobingom, nasiljem, zlostavljanjem u obitelji. U Guantanamu su psihijatri radili planove i sudjelovali u maltretiranju zatvorenika. Nedavno sam u Šibeniku razgovarao s čovjekom koji poznaje čovjeka koji je kupio ženu, u Bosni ili u Srbiji, osamnaestogodišnjakinju. Sve je to tu, uz nas. Film i teatar, između ostalog, trebali bi biti terapija, ne doslovna i mrcvareća. Film kao Šuti nudi elementarni start za

suočavanje s takvim problemima, bez ciničnih i ironičnih odmaka, kako veli Pasolini, nego u svojoj konkretnosti. Stoga je dragocjen svaki onaj koji dode u kino vidjeti ovakav film, bilo sa sviješću, bilo da zaluta, bilo na preporuku prijatelja.

Koji je problem tate zlostavljača u Šuti?

Čehov je rekao: „Da znam u čemu je problem, ne bih napisao dramu, nego dijagnozu.“ Napisao bi *skaskicu*, crticu, dijagnosticirao bi kao u vikend-romanu: tezica, antitezica, zaključak. Kako nas, dakle, uči blaženi Čehov, možemo samo postavljati pitanja, nikako ne davati odgovore, pogotovo ne definicije. Taj je čovjek neuhvatljiv, neodrediv, poput žive.

Lik oca kojeg tumačite u *Hitcu* Roberto Orhela nije tako ekstremан, ali ni taj baš nije uhvatljiv.

Takvi me likovi, takvi ljudi zanimaju. *Vrludavi*, oni koji mogu biti i ubojice i najveći samaritanci. Oni s kojima nikad ne znaš.

UBOJICE I SAMARITANCI

razgovarao Janko Heidl

Razgovor: Hana Jušić i Sonja Tarokić, redateljice i scenaristice epizode *Rođendan* omnibusa *Kratki spojevi*

GOTOVO BEZ KRATKOG SPOJA

razgovarala Iva Cikojević

Komocija rada na naručenom filmu za koji ste plaćene i imati sve na raspolaganju nije prečesta praksa u svijetu mladih redatelja u nas. Kakav vam je bio odmak od niskobudžetnih projekata tipa *sam svoj majstor*?

Hana: Ovo je bilo lijepo i svakako je bilo drukčije iskustvo. Iako, za mene kad radim, naši nezavisni projekti tipa *sam svoj majstor* imaju također svoju posebnu, odnosno veću čar, no ovo je ugodnije i manje stresno. Ne postoji bolje, već je različito, a jedno i drugo ima svoje prednosti i nedostatke. Ovdje se, primjerice, osjećaš kao da stvarno radiš, jer si ondje *od 8 do 4*, ne montiraš cijele noći do pet ujutro nego imаш točno zakazane termine i rokove, kao i smjene.

Sonja: Drukčije je jer smo radile na HRT-u, a ekipu smo upoznale tek kad smo došle onamo. Oni su svi već potpuno uigrani, jer su radili na nebrojeno mnogo projekata, a pritom su prema nama bili iznimno susretljivi, pa smo puno naučile. Jedino su neki naši ljudi otprije eventualno ostali u sektoru glume. Kad se zanemari to da razmišljaš hoćeš li biti plaćen, ostalo je slično.

Je li vas uspjeh zajedničkog filma *Pametnice* ponukao da ponovno radite zajedno? Kako funkcioniра vaša dvojina, dove li ponekad do *kratkog spoja*?

Hana: Dvoje ljudi koji rade zajedno moraju se ponajprije vrlo dobro poznavati i posjedovati u nekom dijelu zajednički senzibilitet. Smatram da je za takav rad od presudne važnosti kom-

patibilnost, da je on učinkovitiji ako su članovi slični, a ne različiti. Kad radimo samostalno, svaka ima svoju *briju*, a kad radimo zajedno, radimo neku zajedničku *briju*, naprsto to odvojimo. Sjednemo, pronademo temu i krenemo, sve se dogada vrlo spontano, organski i prirodno jer vrlo slično i razmišljamo, pa možemo bez problema pisati različite scene, primjerice ja od 1 do 5, a Sonja od 5 do 10, kasnije tek zajedno pregledavamo i popravljamo. Povrh toga, nema borbe za dominacijom, jer smo si zapravo kao sestre. Nedostatak je pritom što kad razmišljaš isto, uvjek trebaš nekoga izvana, s odmakom, da kaže svoje mišljenje, za što nam savršeno služe naši dečki, koji su obojica montažeri i imaju posve drukčiji ukus od nas, a k tome su i brutalno iskreni i oštiri.

Sonja: Najvažniji nam je segment iz kojeg krećemo, da otpočetka radimo tu istu ideju. Kako smo imale malo vremena, dobro nam je došao rad u dvoje. Glavna je prednost toga ta kontrola i mogućnost zajedničkog poboljšanja, a glavna zabluda možda što se previše opustimo i zabavljamo i unatoč tome što smo samokritične, iznikne pitanje hoće li i drugima to biti zabavno kao nama, hoće li gledatelji moći ući u taj naš mjeđuhurić koji su stvorili sati rada i našeg zajedničkog svijeta. To je uvjek rizik. Ponekad dode do *kratkog spoja*, ali to je dobro, jer da se netko baš savršeno slaže, bilo bi bizarno. Medusobno poštovanje tu je također važno.

Ovaj je film dominantno dječji, okuplja desetak predpubertetlja. Kako ste pronašli glavnu mladu glumicu Mariju Piliškić?

Hana: Marija je glumila u filmu *Prva dama Dubrave* naše kolegice Barbare Vekarić i sjetila sam se koliko je bila dobra u toj ulozi. Zanimljivo je da je Sonja na nju slučajno naišla kad je obilazila zagrebačka kazališta, i svidjela joj se, a to se dogodilo prije nego što sam joj iznijela svoju ideju, tako da smo se i tu poklopile. U radu s mladim glumcima odlučile smo izbjegavati roditeljsku, autoritativnu, odnosno učiteljsku ulogu da se ne osjećaju kao da to moraju. To je bila naša pedagoška metoda. Čak smo im dopustile i neke male stvari koje inače ne bismo baš trebale, samo da bismo im se približile i ostvarile taj neki ugodan, prijateljski odnos.

Sonja: Tražili smo male glumce po kazalištima i dramskim grupama i imali audicije. Upravo zbog te specifičnosti, koja uključuje toliko djece na okupu, ovaj je film bio zahtjevan i težak i posve je drukčiji pristup od rada s profesionalnim glumcima, i u tome nam je najviše bilo važno da smo dvije jer smo se morale potpuno posvetiti malim glumcima.

Rodendan

Bomba

Podstanar

Andrija Mardešić, redatelj epizode *Podstanar*
omnibusa *Kratki spojevi*

BIJEG OD OZBILJNOG

razgovarala Iva Cikojević

Kaže se da je gledatelje lakše rasplakati nego nasmijati. Komedija s uvrnutim *felinijevskim* likovima i neočekivanim krajem zasad je Vaš žanrovska potpis...

Da, i kad se odlučiš za komediju, pojavi se strah hoće li tvoja komedija uspjeti nasmijati ljude. Meni komedija dolazi prirodno, jednostavno izvire iz mene, pa čak i kada radim nešto ozbiljno, okrenem na humor i komediju. Mnogi kažu da je komediju najteže raditi, a meni je upravo suprotno, jer mi pruža bijeg od ozbiljnog generalno, pa mi služi kao linija manjeg otpora. Netko bježi u pretjerivanje, netko u *trash*, a ja u komediju. Volim kad se na početku prividno doima sve uobičajeno, da teče nekim svojim tokom, a zatim se do kraja sve preokrene, nizom vanjskih utjecaja dolazi do absurdna i potpunog raspada sistema. Nastojim da je komedija kaotična, da svega ima previše, da je puno likova na istom mjestu i da kraj iznenadi. Slično je i s likovima, jer u središte priče ostavljam jedan glavni lik koji je običan i on jedini, u tom carstvu 'ludaka', može nositi radnju i kad je u kontrastu s luckastim čudacima, gledatelj može povjerovati da se to uistinu može dogoditi.

Glumcu Janku Popoviću Volariću povjerili ste posve netipičnu ulogu – *hard core* albanskog mafijaša. Pišete li unaprijed uloge za određene glumce?

Janko je kao roden da glumi te *njuške*, mafijaše i kriminalce, barem ga ja tako doživljavam, i nikako mi nije jasno zašto ga stalno angažiraju za neke zavodnike i mekušce. On je stvarno genijalan glumac i poželjno je da ga se stavi pod neko drugo svjetlo u filmovima.

Točno je planirano da će taj glumac to glumiti i pisano je prema njima. David Kapac i ja pisali smo unaprijed prema nekom glumcu, jer smo, primjerice, s njim ranije suradivali i poznajemo njegov potencijal, pa mi je izazov da iz tih glumaca izvučem nešto novo, u ovom slučaju tu neku histeriju, odnosno točku u kojoj su pomaknuti.

Jutarnji LIST

MAXtv
FILMOFEEL

NAJBOLJI
PRIJATELJ
FESTIVALA

DIJELIMO STRAST PREMA FILMU!

Uživajte u filmovima na festivalu, skenirajte QR code i sudjelujte u nagradnom natječaju!
Postanite MAXtv FILMOFEEL i osvojite tablet te druge vrijedne nagrade! Gledajte najbolje
i ekskluzivne filmske, informativne, sportske i dječje TV kanale samo na MAXtv-u gdje god
se nalazili!

Više o MAXtv usluzi na hrvatskitelekom.hr

ŽIVJETI ZAJEDNO

ISTRADOM

vam predstavlja

NOVI PROGRAM

“NAMJEŠTAJ MEĐU ZVIJEZDAMA”

SVEMIR

“Prekrasno!”
Ivana, 27g. Pula

“Napokon, dom po mom!”
Hrvoje, 33g. Labin

“Namještaj kakav sam uvejk željela!”
Martina, 31g. Rovinj

“Fantastična!”
Paolo, 41g. Pazin

SALON

A. Piljana,
Pula, Hrvatska
Telefon: 052 / 382 595

Istradom
.hr
Svaki kutak po mom.

PROIZVODNJA

Mažinjica 81/1,
Buzet, Hrvatska
Telefon: 052 / 669 227

PULA - Flanatička 17, Matka Laginje 3; ROVINJ - Carrera 59; UMAG - Trg Marije I Line 6, RIJEKA - Pavla Rittera Vitezovića 1;
CRES - Creskog Statuta 11; SPLIT - Zagrebačka 17; KARLOVAC - Trg V. Mačeka 14; ZAGREB - A. Cesara 5, Vlaška 68; SISAK -
S. I A. Radića 10; VARAŽDIN - Školska 2; KRIŽEVCI - Baltičeva 2; BJELOVAR - Gundulićeva 12; POŽEGA - Čehovska 8;
SLAVONSKI BROD - Naselje Slavonija 1/5; OSJEK - Trg Slobode 15

www.arena-modamoda.hr

Najbolji filmovi i serije iz cijele regije

www.klasiktv.com

www.facebook.com/klasiktv

NA SUNČEV POGON

Povezivanje filma s održivom energijom

Svjetsko solarno kino putujuće je mobilno kino koje se u potpunosti napaja solarnom energijom. Turneja solarnog kina prekogranični je projekt koji suraduje s partnerima poput filmskih festivala, filmskih škola, nevladinih organizacija te s individualnim inicijativama. Ovaj projekt osnažuje gospodarsku i socijalnu koheziju među svojim sudionicima, promiče kulturnu raznolikost kroz film, potiče uporabu održive energije te stvara europsku i svjetsku mrežu gdje svi partneri zajedničkim snagama sudjeluju, uče i crpe snagu.

O solarnom kinu

Solarno kino pokrenuto je 2010. u Nizozemskoj i koristi se vlastitim solarnim sustavom napajanja s tri solarna panela na krovu kombija, a za vožnju se koristi električnom energijom ili biogorivom. Solarnom energijom također se napaja sva audiovizualna oprema potrebna za održavanje filmske projekcije. Samo pola sata pripreme za filmsko platno i zvučnu opremu, na nekoj neobičnoj lokaciji, parku ili trgu i sve je spremno za noćni filmski doživljaj na otvorenom. Solarno kino nudi alternativan i zabavan način promoviranja uporabe prirodnih resursa.

Solarno kino i Festival

Mobilno solarno kino od svog početka dio je Festivala i već četvrtu godinu zaredom stiže nam u Istru. Putujući malim mjestima, kampovima, turističkim

naseljima, igralištima, gradskim parkovima i trgovima, mještanji, turisti i usputni prolaznici uživaju u filmskim trenucima pod otvorenim nebom.

Ove godine solarno kino ponovno odvodi Festival u male istarske gradove. Polazišna točka ostaje u Puli, u Centru gradskih udruga Rojc, gdje se u suradnji sa Zelenom Istrom prikazuje film *You've Been Trumped* redatelja Anthonyja Baxtera, a zatim turneja nastavlja putovima Istre. Turisti i lokalno stanovništvo imat će priliku uživati u toplim ljjetnim večerima uz selekciju kratkih ekoloških filmova i jedan cjelovečernji nacionalni film. Fažana i Barban ugošćuju prošlogodišnjeg festivalskog

pobjednika publike, film *Halimin put* redatelja Arsena Antona Ostojića, Labin će se nasmijati uz film *Parada* redatelja Srdana Dragojevića, Medulin će ugostiti *Noćne brodove* Igora Mirkovića, a Pazin će pogledati horor triler *Ljudožder vegetarijanac* redatelja Branka Schmidta. Prikazujući filmove nacionalne produkcije, nastojimo približiti Festival ljudima koje put neće navesti u Pulu te im unijeti duh Festivala i dobrog filma.

DANAS NA PROGRAMU

KINO VALLI

HRVATSKI FILMSKI MARATON

11:00 Kratki spojevi, 75';

12:30 Vis-a-Vis, 77';

14:10 Hitac, 72' ;

15:40 Majstori, 75';

17:10 Obrana i zaštita, 87';

19:00 Projekcije, 80';

20:40 Nije sve u lovi, 87'

KRATKA PULA – IZVAN KONKURENCIJE

22:30 Najbolje od Dana hrvatskog filma

Balavica, r. Igor Mirković, 17';

Ljepotan, r. Saša Ban, 15';

Mali debeli rakun, r. Barbara Vekarić, 25';

Slonovi, r. Daina O. Pusić, 22';

Teleport Zovko, r. Predrag Ličina, 17'

ARENA

21:30 Dodjela nagrada

POPULARNA PULICA

22:15 Čudovišta sa sveučilišta /

Monsters University

r. Dan Scanlon, animirani pustolovni, SAD, 2013, 110', glasovi: Stojan Matavulj, Pjer Meničanin, Ozren Grabarić

Najbolji Zastrašivači školju se na Sveučilištu za čudovišta, no Mate Vidović i Sale Salečić izbačeni su s njega tijekom prvog semestra...

POPULARNI PROGRAM

00:15 Prije ponoći / Before Midnight

r. Richard Linklater, ljubavna drama, SAD, 2013, 109', uloge: Ethan Hawke, Julie Delpy, Seamus Davey-Fitzpatrick Amerikanac Jesse i Francuskinja Celine gotovo dvadeset godina nakon prvog susreta sada kao bračni par s djecom, ljetuju u Grčkoj...

SUNDANCE 2013, BERLIN 2013.

DANAS NA FESTIVALU

Subota, 26. srpnja 2013.

KINO VALLI

HRVATSKI FILMSKI MARATON

11:00 | Kratki spojevi

12:30 | Vis-a-Vis

14:10 | Hitac

15:40 | Majstori

17:10 | Obrana i zaštita

19:00 | Projekcije

20:40 | Nije sve u lovi

CIRCOLO

10:30 | predstavljanje zbornika radova znanstvenog skupa 60 godina igranoga filma u Puli i hrvatski film

11:00 | Panel diskusija sa kritičarima i selektorima filmskih festivala

12:00 | press konferencija ocjenjivačkih sudova

KINO VALLI

Kratka Pula – izvan konkurencije

22:30 | Najbolje od Dana hrvatskog filma

Balavica, r. Igor Mirković, 17'

Ljepotan, r. Saša Ban, 15'

Mali debeli rakun, r. Barbara Vekarić, 25'

Slonovi, r. Daina O. Pusić, 22'

Teleport Zovko, r. Predrag Ličina, 17'

ARENA

21:30 | Dodjela nagrada

Popularna Pulica

22:15 | Čudovišta sa sveučilišta

Popularni program

00:15 | Prije ponoći

POPRATNI PROGRAMI

10:00 | Festivalski otok, Giardini

21:30 | Pulska filmska tvornica, kratki amaterski filmovi, Portatarata

22:00 | koncert 208th Day of the year / koncert Dogma / koncert The Chweger, Forum

23:30 | DJ Funkmaster a.k.a. Tricky D, Circolo